

mi je zdel isti. Pospešil sem korak. Hitro sva se mu bližala, Valeriji nisem nič rekel. Vedno bolj sem bil prepričan, da to mora biti on, toliko let kasneje. Skoraj sem mu že videl ves obraz. Takrat pa naju je neki moški v črnem usnjenem plašču hitro obšel, videl sem dolgo rezilo v njegovi roki, približal se je starcu in mu gladko porinil rezilo v ledvico. Starec se je zgrudil, neznanec je zašibal stran. Ljudje so se zgrnili okrog ležečega starca, pomislil sem, da se mu že drugič izteka življenje. Obstala sva tudi midva z Valerijo! V hipu sem začutil neki udarec v možganih, vprašal sem jo, če sem ji govoril o generalu, in je rekla, da ne.

Zaklali so ga sredi ulice. Okoli trupla se je naredil krog ljudi, ki so opazovali.

Jaz nisem želel gledati. V trenutku sem dvignil mlado Valerijo v naročje in združil naju je strahoten poljub, v glavi se mi je vse vrtelo, vrtela sva se kot v cirkusu, jaz z njo v naročju, čutil sem prekleto srečo in ljubezen, vseeno mi je bilo za vse drugo, le da midva zbeživa čim dlje od tistega groznega mesta.

Objeta sva se vrtela vse hitreje in poljuba kar ni hotelo biti konec!

V mrtvih ribah pozabljena

Marjanca
Kočevar

v bel porcelan
sem zapahnjena
s slino
vanj zalizana
v spiralo zvita
v polžka
spremenjena

kdo me
razbije iz njega

me kačji pastir
poljubi
ali
cigan pobere
in v prepolni malhi
založi

*

pneš se nad mano
l^ok
najsvetlejšega neba

topla sapa
tvojega nemira
me boža

potoneš vame
kot v julijsko mivko
da voda privrtinči
iz mehkih globin

leživa potem
na zahajajoči sipini
in čas naju odnaša

v mrtvih ribah
pozabljena

*

daj mi
zrno svojega glasu
z zvezdnim prahom
me posuj
s svetlobo me napoji
da bo jutro

dokler ne ugasne
ogenj v meni
v raztaljeno lavo
z ledeno skorjo
okovano

obletim se
v praznino

golo steblo sem
ječim rane
na daljni
samotni gori

ne moreš me
s sabo zagrniti
da sem vijolični križ
v visoki noči

o
da mi je požirek
iz tvoje roke
da mi je veronika
s hladnim
vlažnim prtóm

*

svoj pepel
sežigam
v vranovem očesu

od daleč
pihaš
v moj ogenj
skozi sitko
da vleče skozme

vrel kamen
vržem vate

tvoj pepel
sežigam
v svojem srcu
pa se mi izmika
ciganski šotor

čez vse dalje razpet
kot
prekleta duša

*

vztrajamo v tem vrtenju
neznosnem v zavedanju
negotovost grudi obstojnost
sredice

deklica s košarico nabira
šipek in ji krvavi v dlaneh
pa ni ne groze ne razodetja
ne sledov v razpokah prerokbe
vse je znotraj razžarčeno
kot kamniti kristali

osí ni osí
da bi nanje vrgli svoje zanke
da bi krožili mirno kot ure
gotovo kot čas

tako pa ne dohitimo
ne semen ne smrti

nekje v rasti se premikamo
daleč drug od drugega
po prostranstvu raztreseni
kot drobna makova zrna
z belim prahom v sebi
da je naša skorja zmeraj črna
polna vrtač in lačne žeje
kot negotovost gobavcev
kot temno tavanje beračev

*

te odkrijem
in sem bežna
pod perutjo
tvoje prisotnosti

molčim toploto
umivam
večerno zvezdo
da ne bi samota
udarila
v njen nazobčani rob

hitim ujet
sončno rožo
ostro
v visokem soncu
zabodeno

mehkobna sem
v zanki uleknjena
s tabo
v zamik uklenjena
s sulico
v sončno uro
zabodena

ničesar ne dohitim

večer
me v razkoraku
ujame
se z mano
v premik pretakne
presahne
ko se v jutro
pocedi

da je vonj lepljiv
in svetloba v prihodu
zmedeno
razkropljena

z biblično prerokbo
zaznamovana

sama
bom šla
za zahajajočim
soncem

dokler
ure
ne bodo potemnele
in tiho jeknile
v izteku

Ivan
Dobnik

Obleganec

Noč, tema, čakanje, prisluškovanje prividom in iskanje prividov skozi sanje, ki so nastopile takoj, ko si legel, čeprav z ledeno zavestjo o resničnem občutenju časa v izmenjavanju dnevov in noči in je takrat bila noč, meglena tema, hladna, decembrska, ostra, ki je v notrini utripanja čelnega vztrajanja dihala meglene trakove brez kraja, si poslušal, če bo od kod zazvenel v ušesa kak glas iz globine ali iz spomina in te prema-

knil in sprožil iz tvojih ždečih, prividnih in negotovih, jetniških mirovanj, ki so se lepila v vseenost in brezizraznost bitja, obleganim s šumi iz zunanjih svetov.

Razraščalo se je tvoje spopadanje za žile, celice, mišice, domišljajske pokrajine in racionalne abstrakcije, skoz katere si se rinil ven, v telesno frontno polje, mimo dreves, nebotičnikov, avtomobilov, barvnih odleskov v izložbenih steklih, ko si vse to, z ustnicami, ki poljublajo, z očmi, ki poželijo, vsakič, ko je ona zatrepetala s tanko gladino rdečila na ustnah, nežnostjo v bokih, ki so ji plameneli kot oči splasene savanske gazele, ti si jo gledal, mora biti kakšna rešitev, večno navzoča, si sunkovito pomislil in ona ti je pripovedovala zgodbo o ljubimcu, bilo je jutro, rahlo, neizbrisljivo, življenje mesta, republike, vrtovi so bili mirni, čutil si zrak, ki ščegeta v lase, vrtovi so bili neslišni, odprti, vse je bilo odprto, hiše so čakale na sveže rodove, z jezikom si se dotaknil strmine ustnic, s teboj je pila čaj, in ko sta dihala isti zrak, sta kramljala, ti si odvozlaval samega sebe, lastno gradnjo, dneve študija in dneve potovanja, njo si izpolnjeval z lastno navzoč-